

jures. Se tulli sest, et hiljuti küllas üks endine rikkas perremees kaardimängimise läbbi ni wõlgade alla jäänud, et katkise kuega, kep peus ja kot kaelas nagu sant naese ja wätima lastega omma majast piddi wälja minnema. Se mies, kes temma maad ja majad ostis, ja weel nelli rikkast perremeesest lubbasid, ei ialgi emam kaarta kätte wõtta. Kaartide asjemel olli Piibli ramat murretsetud. Öhtul, kui kõik tööd walmis, lugesid Jummal sõnna ehk muud mõnusaid raamatuid. Karel hüdis need wiis meest pilgates — wieks pea tükkiks ja ühhe mehhe kolm poega, — kolmeks usso õppetuseks. Hommikust öhtuni kinas ja sõimas ta ennese naet ja perret, üks pahhandus tulli teise peale, et waesel naesel nut ja kurb meel allati olli. Agga üks südda lähhäb nuttust pehmeks, teine kõrwaks. Kaarle südda läks kõrwemaks. Kui tahhad majas nutta ja hulguda, ütles ta naesele, siis lähhän omma teed. Jubba ta tahtis ammuigi omma teed minna, agga polnud mitte kuddas süüd naese peale wõiks weretada.

Nüüd polnud enam wiivitust. Mõnni wersi küllast enam olli kõrts, kuhhu igga öhtul joditud ehk kaardimängiad kokku tullid, kes kõrtsi enam kui koddust elu armastasid. Senna läks nüüd ka Kaarle te. Wanna sõnna ütles: „Annad ja kurradile näppu siis wõttab ta kõik so kät.“ Kui Karel jälle öhtul koju tulli olli tal hea meel; sest neljakümne koppikaga olli ta kõrtsi läinud agga rublaga tulli ta taggasi, kuus-kümmend koppikat olli ta wõitnud. Esi otsa läks temma agga üks ja kaks korda nädalas kõrtsi, pärrast igga öhtu. Kui Jummal temma naesele esimese lapse kinkis, piddi Karel kõrtsist sama koju kutsutud. Selle lapsele saidwad weel emma ja Kaarle ennese sugulased wadderiks wõetud. Agga teise pojale wõttis isä jubba kaardimängiatest wadderid. Ja ni pea kui laps olli ristitud pandi kõhhe kaardi lauad walmis ja mängiti teise hommikuni. Armsad luggiad, kui teie hullas ka nisuggusi on, kes omma laste warrud kaardimängimise, ehk lia jomise ja prassi-